

**Chương 97: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (6) -
Ngày Thứ Hai
(Số từ: 4013)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:56 AM 17/08/2025

Cô gái đó quá sợ phải đi một mình vào rừng, nên chỉ đứng tần ngần trước cửa rừng một hồi lâu.

Cứ chốc chốc, cô lại quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi biết cô muốn hỏi tôi liệu tôi có thể đi cùng không, nhưng tôi cũng biết rằng sẽ có những điều tồi tệ hơn nhiều nếu tôi đi cùng cô nàng.

Cuối cùng, Harriet đành một mình bước vào rừng rậm.

“.....”

“.....”

Harriet, vốn dễ đỏ mặt, trở về với vẻ mặt xanh xao sau khi xong việc.

Cô lặng lẽ đi ra bờ biển, rửa sạch chiếc nôi, và dường như đã từ bỏ mọi thứ, đặt chiếc nôi về đúng chỗ cũ.

Cái nôi này.

Sẽ không bao giờ được sử dụng nữa.

“...N-Nếu cậu trêu chọc tôi về chuyện này... Nếu cậu cười nhạo tôi, tôi sẽ... tôi sẽ thực sự, thực sự chết mất.”

Tôi không nói gì với cô ấy, nhưng Harriet, người cảm thấy như mình đã bước vào một cái bẫy, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi.

Nước mắt đọng lại ở khóe mắt, trong khi khuôn mặt cô hoàn toàn trắng bệch. Cô dường như đã kiệt sức. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng sự xấu hổ của cô khi Harriet nói rằng cô sẽ chết nếu tôi trêu chọc, thay vì nói rằng cô sẽ giết tôi.

Nếu cậu trêu chọc tôi về chuyện này, tôi sẽ chết. Cậu có thực sự muốn thấy tôi chết không? Cậu ghét tôi đến vậy sao?

Đó là kiểu biểu cảm mà Harriet dành cho tôi.

Tôi không có ý định trêu chọc cô về chuyện này. Nếu tôi trêu chọc, tôi có thể làm tổn thương cô thật sự.

Ý là, tôi là một thằng khốn, nhưng không khốn nạn đến mức đó.

“Hả? Có chuyện gì à? Nếu cậu không có việc gì ở đây nữa thì nên đi ngủ đi.”

Khi thấy tôi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, Harriet cuối cùng đã rơi nước mắt.

“Cảm ơn cậu...”

Harriet dùng tay lau mắt.

Ồm, cậu nè...

Cái tay đó.

Thôi nào.

Tôi không nên trêu chọc cô, dù chỉ trong tâm trí.

Khi con người bị căng thẳng cực độ trong một môi trường hoàn toàn xa lạ, thường sẽ có hai điều xảy ra.

Một là họ sẽ bị đau bụng, hoặc là bị táo bón.

Nói chung, những điều này xảy ra rất nhiều ở các trung tâm huấn luyện quân sự. Việc táo bón kéo dài hơn một tuần cũng không phải là chuyện hiếm.

Một vài người, vốn không dung nạp được lactose, chỉ bị đau bụng vì lượng sữa họ phải uống vào buổi sáng. Dĩ nhiên, cũng có một số người chỉ đơn thuần là đau bụng.

Vì vậy, tại thời điểm này, một vài học viên bị đau bụng dữ dội là điều không thể tránh khỏi, vì tình huống xa lạ và gây sốc này.

Bụng của họ sẽ còn đau hơn nữa sau khi họ ăn những thứ không quen.

Tôi thấy biết ơn vì mình chỉ bị táo bón.

Dù sao thì tôi cũng dễ bị táo bón. Điều kỳ lạ là, sự thật đó không hề thay đổi, ngay cả sau khi cơ thể tôi đã thay đổi rất nhiều. Dĩ nhiên, tôi chưa bao giờ mô tả bất cứ điều gì trong khi viết cuốn tiểu thuyết này.

Tuy nhiên, ngay khi điều này trở thành hiện thực, tôi đã nhận ra một điều.

Thứ khó khăn nhất trong nhiệm vụ nhóm này không phải là sống sót, mà là đi vệ sinh. Thật là một điều may mắn khi có giấy vệ sinh.

Thật là một phước lành khi có đồ lót sạch để thay.

Sáng hôm đó.

Những người cảm thấy xấu hổ vì phải giải quyết nỗi buồn như vậy, dường như đã kiệt sức về mặt tinh thần theo một cách khác so với ngày hôm qua. Vẻ mặt của họ trắng bệch, như thể đã bị đốt cháy hoàn toàn.

Các nữ sinh dường như cảm thấy đặc biệt xấu hổ.

Dĩ nhiên, trên khuôn mặt họ cũng lộ rõ mong muốn được tắm rửa. Tôi cũng vậy.

“Gì vậy? Có chuyện gì xảy ra tối qua à?”

Bertus nhìn Liana và Harriet, những người có vẻ mặt tệ nhất, và hỏi liệu họ có bị ốm không.

“Hả? À, không... Ngủ không thoải mái thôi. Chẳng có gì đâu...”

“Không có chuyện gì cả.”

Khi quay người lại, họ không nhìn Bertus, mà nhìn tôi.

Harriet nhìn tôi, như thể cô đang van nài, ‘Làm ơn! Làm ơn đừng nói với ai cả!’.

Liana lộ vẻ mặt đầy quyết tâm, như thể đang cố nói với tôi rằng nếu tin đồn về chuyện này bắt đầu lan truyền, thì một trong hai người tôi hoặc cô sẽ phải từ bỏ mạng sống.

Đúng là tôi là một thằng tồi, nhưng tôi không đến mức đó.

Tôi nghĩ, vào lúc tôi thừa nhận mình là một thằng tồi, thì tôi đã làm hỏng mọi chuyện rồi.

“Chúng ta có nên ăn phần thịt còn lại của hôm qua cho bữa sáng không? Mặc dù, tôi không nghĩ chúng ta có thể ăn nó ngay được. Có lẽ nó quá cứng.”

Kono Lint nói như vậy, trong khi cầm chiếc nôi cỡ vừa.

“Không!” “Không!” “Không!”

Tôi, Liana và Harriet.

Ba người chúng tôi đồng thanh hét lên.

Ellen, người đã bơi ra biển tối qua và bắt được ba con tôm hùm, và tôi, người cũng biết bơi, được giao nhiệm vụ bắt cá. Kiểu bắt cá của Liana, bằng cách đợi cá bơi đến rồi dùng Lôi Động để giật điện chúng, mất quá nhiều thời gian.

“Cậu định ra biển sao?”

Harriet gọi tôi và Ellen khi chúng tôi chuẩn bị xuống biển.

“Ừm, chúng tôi cần lấy một ít thức ăn cho bữa sáng.”

“.....Cậu bơi giỏi không?”

“Tôi không biết liệu có giỏi không, nhưng tôi biết cách bơi.”

Harriet có một khuôn mặt hơi ửng đỏ. Rõ ràng, trong nhiệm vụ nhóm này, nhận thức của cô về tôi đang thay đổi rất nhanh chóng.

“Cậu... Cậu có cần một thứ gì đó như... ừm.”

Harriet nhìn tôi và Ellen xen kẽ khi nói.

“Như ma pháp thở dưới nước.”

Ồ.

Lẽ ra cậu nên nói sớm hơn rằng cậu có thể làm được điều đó.

Harriet đã yểm một phép thở dưới nước lên tôi và Ellen. Cô ấy nói nó sẽ kéo dài khoảng 30 đến 40 phút.

Thật lạ khi có thể thở dưới nước. Cảm giác như không có nước chảy vào phổi tôi. Thật khó để mô tả cảm giác này.

Tuy nhiên, nếu phép thuật đột nhiên hết tác dụng vào một thời điểm bất tiện, tôi sẽ nuốt hết nước và chết đuối mất ư?

Hãy lên kế hoạch dành một chút thời gian để ngoi lên.

Việc tôi mở mắt dưới nước không quá khó khăn.

Cả tôi và Ellen đều biết bơi, và chúng tôi có ma pháp thở dưới nước được yểm lên, vì vậy chúng tôi có thể lặn sâu hơn một chút.

Sau đó, một khung cảnh ngoạn mục dưới nước với những rạn san hô hiện ra trước mắt chúng tôi.

Trong giây lát, tôi cảm thấy muốn dừng lại để ngắm cảnh.

Ellen nhẹ nhàng bơi dưới biển, để tứ chi và thắt lưng trôi lơ lửng, và bắt đầu nhặt những con bào ngư bám vào đá.

Ellen trông giống như một nàng tiên cá khi di chuyển dưới nước.

Cô rất xinh đẹp, nhưng cô cũng có thể di chuyển dưới nước một cách tự do như một nàng tiên cá.

Cô thực sự giỏi mọi thứ, bất kể làm gì.

Tài năng bơi lội của cô không chỉ giỏi mà còn rất duyên dáng.

-?

Ellen nghiêng đầu nhìn tôi khi nhận thấy tôi không nhặt con nghêu nào cả.

Tôi lắc đầu, cố nói với cô rằng không có gì đâu. Ý là, đôi khi tôi chỉ đứng đó, nhìn chăm chăm một cách vô hồn.

Tôi nhặt một vài con bào ngư và nghêu, rồi cho chúng vào một chiếc lưới mà Adelia đã đan bằng dây leo ngày hôm qua. Tôi không thèm nhặt những con quá nhỏ, vì chúng rõ ràng sẽ tuột ra ngoài.

Tôi hy vọng chúng tôi sẽ bắt được một ít tôm hùm vì những đứa trẻ khác ăn chúng mà không phàn nàn, nhưng chúng tôi không thấy con nào cả.

Đi lang thang trong rừng rậm đòi hỏi rất nhiều thể lực, nhưng đi chuyển dưới nước cũng không hề dễ dàng.

Nếu không có ma pháp thở dưới nước, tôi đã tốn gấp đôi thể lực. Tôi có thể cảm nhận lại rằng tài năng của Harriet, cho phép cô sử dụng bất kỳ loại ma pháp nào một cách khéo léo, bất kể thuộc lĩnh vực nào, thực sự rất đáng kinh ngạc.

Tôi tiếp tục thu thập bào ngư và nghêu. Nếu tôi bắt gặp một con cá lớn, tôi sẽ cố gắng đâm nó, nhưng dường như không có con nào trong khu vực này.

Và.

Tôi thấy Ellen loay hoay quanh một mỏm đá, thì đột nhiên một con bạch tuộc ngụy trang xuất hiện.

Nó cố gắng thoát thân bằng cách phun ra những tia nước, nhưng Ellen theo phản xạ đã đâm nó bằng cây lao của mình.

-?

Ellen nghiêng đầu khi nhìn con bạch tuộc mà cô đã vô tình săn được. Cô cho tôi xem đầu cây lao, nơi nó đang treo lủng lẳng.

-Bắt được một con quái vật.

Cô nhếch mép dưới nước với tôi. Rõ ràng, đó là lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy một con bạch tuộc.

Việc mọi người khác sốc trước sự xuất hiện của con bạch tuộc không lẽ là điều đương nhiên.

“H-Híiiiiik!”

“Tôi cảm thấy buồn nôn...”

Harriet, với vẻ mặt hoàn toàn tái nhợt, thậm chí không thể nhìn nó, và Liana thì chỉ lảo đảo đi vào rừng vì buồn nôn sau khi nhìn thấy nó.

“.....Tôi biết nó ăn được, nhưng nhìn nó bây giờ, tôi không thấy mình có thể ăn nó được.”

Bertus đã từng ăn bạch tuộc trước đây, nhưng nhìn thấy một con còn sống khiến cậu ấy hơi ngần ngại.

“Nếu cậu không muốn ăn, tùy cậu. Tôi sẽ ăn một mình.”

Ngoài ra, chúng tôi đã bắt được rất nhiều nghêu, bao gồm cả bào ngư, vì vậy họ có thể nướng những thứ đó để ăn.

Tôi nhấc con bạch tuộc lên bằng đầu, bỏ ruột của nó, và xát muối vào.

Vì chúng tôi có khá nhiều muối, nên tôi không gặp vấn đề gì khi sử dụng nó cho việc này.

Ellen đang xem tôi rửa bạch tuộc bằng nước biển.

“Nó có ngon không?”

“Ừm... Tôi nghĩ là có.”

Có vẻ như Ellen không thực sự quan tâm đến vẻ ngoài của nó. Tất cả những gì cô cần biết là liệu nó có ngon hay không.

Sau khi làm sạch bạch tuộc, tôi trở về trại. Theo yêu cầu của tôi, Adelia và Harriet đã cắt một tảng đá lớn thành hình một chiếc đĩa bằng Tạo Tác Thuật của họ. Đó là một chiếc vỉ nướng bằng đá.

Sau khi đặt nó vào một vị trí thích hợp, Heinrich thu thập một ít củi và đốt lửa dưới tảng đá.

Khi chiếc vỉ nướng bằng đá sạch dần khô đi do sức nóng, tôi đặt nghêu, bào ngư và bạch tuộc lên trên.

-Xèo xèo!

“Á! Gớm quá!”

Mọi người nhìn con bạch tuộc quần quai trên vỉ nướng với vẻ mặt kinh hoàng.

Cuối cùng, chỉ có tôi và Ellen thưởng thức món bạch tuộc.

Chúng tôi đã dựng trại, và việc tìm kiếm thức ăn không quá khó khăn khi sử dụng ma pháp thở dưới nước.

Tuy nhiên, chúng tôi vẫn bận rộn.

Bởi vì con người, khi những nhu cầu cơ bản nhất của họ được đáp ứng, sẽ khao khát đạt đến cấp độ tiếp theo.

-Rắcc!

“Hàaa... Chúng ta chỉ vừa làm được một cái...”

Cắm trại đã hoàn thành, nhưng bây giờ chúng tôi đang cố gắng nâng cấp nó. Sau khi dành một ngày ở đây, tất cả họ đều đi đến cùng một kết luận. Rằng họ cảm thấy vô cùng khó chịu vì độ ẩm của sàn.

Vì vậy, mục tiêu hiện tại của chúng tôi là cắt một vài khúc gỗ làm đôi và dán chúng lại với nhau để làm sàn và đặt lều lên trên. Hầu hết các cây được chặt hạ bằng ma pháp bởi hai vị pháp sư

của chúng tôi là Harriet và Adelia, nhưng những người khác cũng bận rộn nhặt dây leo và lá cọ, giống như ngày hôm qua.

Tôi đi vào rừng rậm cùng với Ellen.

“Có thực sự có nước ở đây không?”

Ellen dường như không chắc chắn liệu có bất kỳ nguồn nước uống nào trên hòn đảo hoang vắng này không. cô đi cùng tôi để tìm kiếm một nguồn nước thay mặt cho Bertus.

“Việc có động vật hoang dã trên hòn đảo này có nghĩa là chúng có một nơi nào đó để uống nước. Chắc chắn phải có thứ gì đó như một con suối với nước uống được, hoặc một nơi nước mưa tụ lại.”

“Phải.”

Ellen dường như bị thuyết phục bởi lời nói của tôi, đảm bảo rằng chắc chắn phải có một nguồn nước ở đâu đó trên hòn đảo này. Ellen và tôi từ từ đi qua rừng rậm, mặc dù không chậm như với Delphine Izadra ngày hôm qua, chặt những bụi cây chắn đường.

Tôi mang theo ba cây lao và một con dao rựa, trong khi Ellen có một cây cung ngắn và một con dao rựa. Tôi thậm chí còn mang theo một bình nước, vì vậy chúng tôi có thể tiến lên trong một thời gian khá lâu.

Tuy nhiên, chúng tôi không thực sự phải tìm kiếm một nguồn nước chỉ để lấy nước uống.

Nếu dự đoán của tôi là đúng, trời sẽ mưa vào ngày mai. Theo cuốn tiểu thuyết gốc, tất cả những chiếc lều được dựng một cách tồi tàn của Lớp B sẽ bị thổi bay, khiến cơ thể họ ướt sũng và nhiệt độ cơ thể giảm xuống.

Vì vậy, nếu chúng tôi làm đủ bộ phận thu thập nước mưa, chúng tôi sẽ không phải lo lắng về nước uống sớm.

Tuy nhiên, những gì tôi đang tìm kiếm bây giờ là nước để sử dụng, không phải nước uống. Có thể thấy rằng mọi người đều khá căng thẳng vì không thể thay quần áo. Nhưng nếu chúng tôi biết một nơi có nước ngọt, họ có thể đến đó để tắm rửa hoặc giặt quần áo, ngay cả khi chúng tôi không di chuyển trại đến đó.

Với tốc độ này, rất có thể những người khác sẽ tự nguyện bỏ cuộc từng người một vì họ không thể chịu đựng được việc không thể giặt quần áo. Dù tôi thực sự không thích sự phàn nàn của họ, tôi vẫn cần một số khả năng của họ, vì vậy sẽ tốt hơn cho tôi nếu giữ họ lại.

Dù hòn đảo hoang này chủ yếu được bao phủ bởi địa hình rừng rậm, nhưng nó có một ngọn núi cao ở giữa.

Dù rất khó để nhìn thấy do cây cối mọc um tùm, nhưng có khả năng có những hồ nước trong thung lũng và các nếp gấp của ngọn núi. Chúng tôi xác định vị trí của thung lũng bằng cách trèo lên một cái cây.

“Tôi cảm thấy cực kỳ mệt mỏi.”

Tôi tự hỏi liệu có phải vì cái nóng kinh khủng này không. Cảm giác khó chịu vô cùng khi mặc những bộ quần áo ướt đầm mồ hôi trên người, đến mức tôi tự hỏi liệu toàn bộ cơ thể mình đã hóa lỏng hay chưa.

“Hộc... Hộc...”

Ellen cũng kiệt sức. Hơi thở của cô trở nên nặng nhọc.

“Chúng ta có nên quay lại không?”

Cô có thể sẽ còn kiệt sức hơn nữa nếu chúng tôi đi sâu hơn, vì vậy tôi đã hỏi Ellen điều đó, nhưng Ellen chỉ lắc đầu, mặc dù dường như cô thực sự rất mệt.

“Tôi nghĩ mình có thể nghe thấy tiếng nước.”

“.....Cậu chỉ bị ảo giác thôi à?”

Dĩ nhiên, tôi nghĩ cô có thính giác tốt hơn tôi nhiều. Tuy nhiên, không phải là chỉ là thứ đó thôi sao? Cậu biết đấy, thứ sẽ khiến một người nhầm lẫn, thấy một ốc đảo ở giữa sa mạc. Một cái gì đó tương tự như ảo ảnh.

“Không... Tôi thực sự nghĩ tôi có thể nghe thấy nó.”

Ellen chỉ nói với tôi như vậy với vẻ mặt trống rỗng.

Không, nghĩ lại thì, tôi cũng có thể tăng cường thính giác của mình phải không?

Mình có siêu thính giác.

Đó là những gì tôi đang Tự Âm Thị cho bản thân.

Chắc chắn, khi tôi tập trung hoàn toàn vào thính giác của mình, tôi cảm thấy như mình có thể nắm bắt âm thanh một cách chính xác hơn. Tôi tự hỏi mình đã có thể sử dụng những loại tăng cường này từ khi nào.

Tôi có thể nghe thấy tiếng lá xào xạc trong gió, tiếng kêu của một vài côn trùng không rõ tên, và tiếng chim hót líu lo.

Ở giữa tất cả những âm thanh này.

Có thứ gì đó như tiếng nước bắn tung tóe hoặc tiếng nước sỏi bọt.

Tôi có thể nghe rõ ràng một cái gì đó tương tự như âm thanh mà nước tạo ra.

“Tôi có thể nghe thấy. Ở đằng đó.”

“Đi thôi.”

Khi tôi kiểm tra xong, Ellen dẫn đầu, như thể không còn gì để làm nữa.

Theo thiết lập của tôi, lẽ ra phải có một con suối chảy qua thung lũng. Con suối, mà tôi cho rằng có nguồn gốc từ đỉnh ngọn núi đó, đang chảy xuống như thể đang đi xuống.

Nó khá lớn.

Một vài nơi của con suối khá rộng, và, nhìn vào làn nước trong xanh, khá sâu nữa.

Dòng nước chảy trong vắt. Không hề đục.

Ban đầu, uống loại nước này sẽ khiến mình chết. Nó sẽ bị nhiễm ký sinh trùng và vi trùng.

Tuy nhiên, đây không phải là một khu rừng rậm đích thực. Chúng tôi có thể uống loại nước này có nguồn gốc không rõ ràng, bởi vì nó đang được kiểm soát chất lượng nghiêm ngặt. Họ có thể đã sử dụng ma pháp thanh lọc hoặc bất cứ thứ gì.

Cũng không có con thú nguy hiểm nào xung quanh.

Ellen cẩn thận tiếp cận hồ nước và thận trọng múc một ít bằng tay để làm ẩm cổ họng.

Chắc hẳn nó đã vô cùng khó khăn đối với cô nàng. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô này hành động tích cực đến vậy. Sau khi cô uống một ít nước lạnh, ngay cả cơ thể cô cũng run lên như thể vừa sống lại.

Dĩ nhiên, tôi cũng vậy.

“Tôi xuống đây.”

-Tùm!

Tôi không cần gì khác và chỉ đơn giản là lao mình xuống nước.

Vì là một con suối khá sâu, nên có những nơi nước tù đọng giống như nước trong hồ bơi. Ở một phần khá rộng của con suối với độ sâu tối đa khoảng 3 mét, tôi đang ngồi ở một khu vực nông hơn một chút.

Ellen bơi dưới nước như một con hải cẩu, lặn từ lúc này sang lúc khác.

Nó không thể hiện trên khuôn mặt của cô nàng, nhưng cô dường như đang rất phấn khích. Vì nước trong xanh, tôi có thể nhìn thấy tất cả những chuyển động bơi lội đầy nhiệt huyết của Ellen trong khi cô đang lặn.

Nó giống như xem một con hải cẩu thật bơi ở sở thú. Mặc dù cô giống một nàng tiên cá hơn thế.

Thông thường, người ta phải kiểm tra trước xem nước có uống được không, nhưng vì tôi đã biết rằng nó uống được, tôi chỉ đổ đầy bình nước rỗng và uống nhiều nhất có thể.

“Phù...”

Tuy nhiên, liệu những đứa trẻ có muốn đến đây không, ngay cả khi chúng biết có một con suối ở đây?

Ngay cả khi họ đến đây để tắm rửa hoặc giặt giũ, họ sẽ lại đổ mồ hôi trên đường trở về.

Mặc dù vậy, tôi nghĩ chúng cũng sẽ khó chịu nếu chúng tôi chuyển trại đến nơi này, bởi vì nó sẽ chỉ lặp lại công việc vất vả của ngày hôm qua.

Hmm.

Để Bertus quyết định vậy.

Ellen ra khỏi nước sau khi cô bơi một lúc.

Cô vắt tóc, nhìn tôi, và chỉ tay xuống hạ nguồn con suối.

“Đi ra đằng kia.”

“.....Tại sao?”

“Tôi sẽ cởi hết quần áo ra.”

.....À.

Cậu phản kích đến vậy à?

Dĩ nhiên, cô làm điều này, không phải vì cô muốn bơi khỏa thân, mà vì cô muốn giặt quần áo. Tôi cũng đi xuống hạ nguồn con suối và giặt quần áo của mình dưới dòng nước chảy, vắt chúng, và đặt chúng lên một vài tảng đá nơi mặt trời đang chiếu sáng.

Ánh nắng mặt trời rất mạnh, vì vậy chúng sẽ khô cong ngay thôi. Không, chúng có thể không khô tốt vì độ ẩm nhỉ?

Tôi không biết nó sẽ như thế nào.

-Tắm, tắm!

Tôi không thể nhìn thấy cô ấy, nhưng tôi có thể nghe thấy Ellen đang bơi ngược dòng. Có vẻ như cô lần lượt giặt quần áo và tắm rửa lại cho mình. Chà, tự tắm rửa một lần cũng không sao.

Ban đầu, Delphine lẽ ra phải tìm thấy con suối này. Tuy nhiên, có lẽ không phải hôm nay. Dĩ nhiên, biến số Charlotte đã được thêm vào, vì vậy tôi không biết điều gì sẽ xảy ra.

-Reinhardt!

Và đột nhiên, Ellen gọi tôi bằng một giọng nói lớn.

“Hãy quay lại đi.”

Ellen, mặc một vài bộ quần áo chưa khô hoàn toàn, có một vẻ mặt cứng đờ. Cô cảm thấy lo lắng.

“Tại sao? Có chuyện gì à?”

“Nơi này hơi lạ. Tôi không nghĩ chúng ta nên ở lại đây.”

Ellen bắt đầu chỉ vào một số nơi thượng nguồn và hạ nguồn con suối.

“Có xương động vật khắp nơi.”

“.....Cậu nói đúng.”

Nếu Charlotte được coi là một biến số bắt đầu khuấy động sự phát triển ban đầu sang một hướng khác, thì việc tôi đưa Ellen đến đây cũng sẽ được coi là một biến số.

Ellen không chỉ tận hưởng con suối; cô còn nhận thấy một số điều đáng ngờ và có được một vài manh mối.

“Và ở đằng kia.”

Ellen chỉ về phía bên kia.

Có xương động vật cũng như những dấu vết hơi khác so với những thứ khác.

“Ai đó đã đốt lửa ở đằng kia. Chúng không phải là dấu vết do các giáo viên để lại. Tôi nghĩ điều này có liên quan đến những điều kiện đặc biệt đó...”

Ellen cẩn thận kết luận một điều.

“Tôi không nghĩ đây là một hòn đảo hoang.”

Có ai đó khác ngoài chúng tôi đang sống ở đây.

Ellen chỉ bước thêm một bước gần hơn với bí mật ẩn giấu trên hòn đảo này.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

V IETQR

MB

BIDV

50+

Thanks For Reading